

sagt oven for, den i bengalsk har faaet Navn efter det portugisiske, hedder den paa santalistansk „Kalkun“; dette Navn er en Gave fra den nordiske Mission til Santalernes Folk, og det er tillige mærkeligt, fordi vi her atter have en tilbagegaaende Bevægelse. Det ses altsaa af det foregaaende ligesom ved mange andre Lejligheder, at det ikke er Varerne alene, der gaa fra Folk til Folk, men ogsaa Navnene paa Varerne. Imedens Kalkunens engelske Navn saa temmelig har holdt sig inden for det engelske Sprogs Omraade, have dens Navn fra Vest- og Østindien trængt omkring til mange Folkeslag, og de gjenfindes i broderlig Forening hos en hel Del af disse.

Ved flere af Navnene paa Kalkunen viser der sig noget lignende som ved flere af Navnene paa Majsen, der, uagtet alt hvad man har sagt derimod*), afgjort er fra Amerika. Den nævnte Kornsort hedder, som man véd, i adskillige Sprog Majs, hvilket Navn stammer fra Haïti, men desuden hedder den paa fransk ogsaa „Blé

*) Se *Decaudolle: Geographie botanique.* Paris. 1855. T. II. S. 942.

d'Espagne“ (spansk Korn) eller „Blé de Turquie“ (tyrkisk Korn) og paa engelsk „indian corn“ eller „turkish corn“, paa tysk „türkisch“ eller „wälsch Korn“, samt paa dansk og svensk „tyrkisk Hvede“. Paa spansk hedder den „Trigo de Indias“ eller „Trigo de Turquia“ (Hvede „fra Indien“ eller „fra Tyrkiet“) og paa italiensk „Grano turco“ eller „Grano d'India“ („tyrkisk“ eller „indisk Korn“). Det underligste herved er nægtelig, at selv Spanierne, der have bragt Majsen til Europa, kalde denne Kornsort „tyrkisk“, altsaa atter en tilbagegaaende Bevægelse.

Nu til Dags vilde ingen falde paa i Flæng at indføre Udtrykkene „indisk“, „tyrkisk“, „italiensk“, „spansk“ om en ny Frembringelse, der kommer til os fra fremmede Lande; thi dertil er den geografiske Kundskab altfor vidt udbredt. I tidligere Dage blendedes derimod, som det fremgaar af det her givne, Navnene paa Vestindien, Østindien, Italien, Spanien og Tyrkiet imellem hverandre i broget Forvirring. En saa tilsyneladende Smaating som et Navn kan altsaa undertiden danne ligesom et Brændpunkt, hvori svundne Tiders geografiske Forestillinger samle sig, og derfor har det ovenstaaende visselig Ret til at staa paa nærværende Plads.

Mindre Meddelelser.

Isokroniske Kaart. I Proceedings of the Royal Geographical Society for November 1881 findes med London som Udgangspunkt en Skisse af et saakaldet isokronisk Kaart, som viser de Fladerum af Jordens Overflade, der kunne berejses i forskellige, bestemt afgrænsede Tidsrum. De forskellige Fladerum ere forskjellig farvede, og ved Tegningen af Kaartet er man gaaet ud fra, at den rejsende, saa vel til Søs som til Lands, benytter Postruter eller andre hurtige Forbindelseslinjer. Det Kaart, som vi have liggende for os, angiver de Fladerum, der kunne berejses i indtil 10 Dage, fra 10—20 Dage, fra 20—30 Dage, fra 30—40 Dage, og endelig de Fladerum, som kun kunne naas i over 40 Dage; men det er en Selvfølge, at saadanne Kaart kunne tegnes med langt snævrere Tidsgrenser for Øje og derved faa en vis Interesse, f. Ex. for Turister. Isokroniske Kaart anskueliggjøre paa en tydelig Maade, hvor „lille“ Jorden efterhaanden er bleven ved Dampens Anvendelse. I mindre end ti Dage kan man saaledes nu fra London naa Mekka og hinsides Atlanterhavet, og man er nu kun „over 40 Dage“ om at naa Polarlandene, det indre af Sydamerika og Afrika, samt forskjellige Strækninger af Kina, Østsibirien og Avstralien.

O. Irminger.

Fugleverdenen paa Gronland. Som mærkelige Exempler paa, hvor langt enkelte Exemplarer af Fugle kunne forville sig uden for de Egne, hvor de høre hjemme, kan nævnes, at der i Aarene 1870—1880 af Grønlandere er skudt en Hejre (*Ardea cinerea*) og en Brøkfugl (*Charadrius plumbealis*) paa paa Gronlands Sydvestkyst ved Arsukfjordens Munding, og at Grønlandere ligeledes have fundet en Thunfisk (*Thynnus*

vulgaris) der. Det er jo bekjendt nok, at Grønlanderne have en yderst skarp Jagttagelsesevne og at de nøje kjende alle de Dyr, som forekomme hos dem; saa snart der kommer en ny Dyreform inden for deres Jagttagelses-kreds, lægge de strax Mærke dertil. *S. Fritz.*

Et Besøg i Trankebar. Skjønt der er hengaaet mere end en Menneskealder siden Danmark 1845 solgte Trankebar med dens 20,000 Indbyggere til England, er der dog vist en og anden, som med Interesse vil læse om, hvorledes det ser ud i vor gamle Koloni, og da jeg for nogle Aar siden aflagde et, rigtignok kort Besøg dér, tillader jeg mig at meddele lidt derom:

I December 1875 gik vi med det danske Dampskib „Fyen“ fra Penang til Karikal, en fransk Koloni, der ligger to Mil syd for Trankebar; vi havde 750 Passagerer, især Hinduer, om Bord. Efter at vi en Aftenstund havde lagt os til Ankers, saa vi om Morgenen Trankebar for os, der med sit Fort og sine store, hvide Bygninger tog sig helt anselig ud. Efter Passagerernes Ønske hilsede vi Trankebar med 11 Kanonskud og dampede derefter ned til Reden ved Karikal. Jeg havde nok Lyst til at aflægge et Besøg i Trankebar; men da Befordringsmidlerne og Vejen ikke vare de bedste, og da det desuden paa Grund af den høje Brænding var forbundet med Fare at komme i Land, havde jeg til Dels opgivet Haabet derom. Jeg blev imidlertid af Skibets Agent anmodet om at tage dertil, for, om mulig, at faa den engelske Konsul i Karikal, der med sin Familie tilbragte Juleferien i Trankebar, til at komme til Karikal for at udfærdige Pas eller Tilladelse for 150 af vore Passagerer til